

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno MCCCCXLVII. ad annum MDXXVII.

Parisiis, 1644

IV. Quod ad ecclesiam spectet determinare, qui libri sint canonici.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15644

lis ecclesie regula, nec aliquando inuisibilitatis prætextu tandè eludi queat: ea profecto sacris generalibus Conciliis auctoritas derogari non potest, quæ proxime vniuersalem repræsentant ecclesiam. His enim Conciliis si ea decernendi quæ ad sinceritatem fidei, & extirpationem hæresum, ecclesie reformationem, & morum integritatem pertinent, potestas adimatur, nihil certum, nihil stabile futurum est, nihil denique, quo hæreticus ab orthodoxo possit internosci: cum ille frequenter tum impendio loquacior, tum peruiacior, pluribus (licet perperam intellectis) scripturarum testimoniis falso gloriatur. Nec erat, quo veterum quondam hæreticorum retunderentur insultus, nisi ecclesiastici proceres apostolorum exemplo Concilia celebrassent, quibus sancti Spiritus auctoritatem ferocientibus illis, & rerum humanarum scientia tumentibus, opponerent. Quo fit, vt si Conciliorum auctoritati, sub hac temporum calamitate, tantillum depereat, protinus velut ab inferis suscitandæ sint damnatæ hæreses, neque defuturi sint qui hinc Ario, inde Nestorio, ceterisque id genus pestibus, palam subscribere non formident. Etsi autem nonnihil quoque laicorum intersit, quid credendum sit, quid agendum, id tamen ab apostolis (quibus succedunt episcopi) legimus obseruatum, vt siue murmuri Græcorum occurrendum foret, seu pacanda super legalibus oborta seditio: non centurionem, non promiscuam e plebe multitudinem accerferent, sed præsentem sibi Spiritum sanctum affirmarent, cuius instinctu quod iustum esset & æquum sanciretur. Quod si vbi duo vel tres in nomine Domini congregantur, (licet sibiipsis relictis falli possint) continuo tamen in medio eorum sit Dominus, quanto magis, vbi summus pontifex, ceterique primores ecclesiastici conueniunt, vt hæresibus subinde pullulantibus occurrant, & dominicum agrum subortis expurgent zizaniis? Sancta igitur & inuiolabilis est sacrorum Conciliorum vniuersalium auctoritas, cui quisquis pertinacius refragatur, hostis fidei iure optimo censeretur.

I V.

Magna profecto fuit, semperque futura est scripturæ sacre auctoritas: in qua nihil falsum, nihil otiosum esse possit. Cum enim non humana voluntate allata sit aliquan-

ANNO
 CHRISTI
 1527.

do prophetia, sed Spiritu sancto inspirati, locuti sint sancti Dei homines, omnis scriptura diuinitus inspirata, utilis est ad docendum, ad arguendum, ad corripiendum, & ad erudiendum in iustitia. At nihilo minus mutilum est & prorsus inualidum sumptum e scripturis argumentum, si pro cuiusuis arbitrio, quod adductum fuerit, sacrum aut profanum, canonicum aut apocryphum habeatur, vel quod in Canonem admissum receptumque fuerit, indocti & instabiles deprauent ad suam ipsorum perditionem, ac passim cerdones, ac infimæ plebis homines, in eam quam semel imbiberint, sententiam pertinacius detorqueant. Nam quid promouebis, cum si quid defenderis, negetur; ex diuerso, si quid negaueris, defendatur? & tu quidem nihil perdes, nisi vocem in contentione: nihil consequeris, nisi vilem de blasphematione laudem. Nullus quidem tam deploratus quondam surrexit hæreticus, qui non suum errorem scriptura tueri conaretur: nulla tam absurda, tam impudens hæresis, quæ non sacris utcumque fulciatur eloquiis, sed corruptis, & a genuino sensu deprauatis. Imo vero si quis literæ corticem tantum, suo fretus ingenio percurrat, si penitissimos sensus cum ecclesiasticis interpretibus non penetret, vix vnquam confutabitur hæreticorum versutia. Obortis igitur de fide dissidiis, frustra sæpe scriptura consulitur, nisi ecclesiæ certa & infallibilis litem dirimat auctoritas, quæ canonicum librum ab apocrypho, catholicum sensum ab hæretico, germanum ab adulterino, discernat. Hac nempe velut internuntia, patrum & sacrorum Conciliorum organis, Spiritus sanctus docet nos omnia, & suggerit nobis omnia: sine quorum auspiciis, qui scripturæ sacræ sensum habere se iactitant, non intelligunt quæ loquuntur, neque de quibus affirmant; sed videntes non vident, & audientes non audiunt. In enumerandis itaque canonicæ scripturæ libris, qui præscriptum ecclesiæ vsum & auctoritatem non sequitur, sacrum Carthaginense Concilium tertium, Innocentii & Gelasii decreta, & denique definitum a sanctis patribus librorum catalogum respuit, aut in exponendis scripturis non pascit hædos suos iuxta tabernacula pastorum, sed fodit sibi cisternas dissipatas, quæ continere non valent aquas: & spretis orthodoxorum patrum vestigiis, proprii

Tertullianus de præscriptionibus hæreticorum.

Cap. 47.

spiritus iudicium sequitur : is veluti schismaticus & hæreseon omnium incentor & fautor a tanta temeritate reprimatur.

ANNO
CHRISTI
1527.

V.

Ampla certe scripturæ latitudo , ingens & incomprehensibilis profunditas , perniciosum est tamen eo errore laborare , vt nihil admittendum putetur , quod non e scriptura depromptum sit : multa quippe a Christo ad posteros per manus apostolorum ore ad os & familiari colloquio transfusa sunt ; quæ etsi in sacra scriptura expresse contineri non videantur , inconcusse tamen tenenda veniunt. Nam quod genua flectamus orantes ad orientem , sed & sacrosanctæ eucharistiæ percipiendæ ritus , vel eorum quæ dicuntur in baptismo verborum , gestorumque , & ordinum , atque interrogationum & responsionum , quis facile explicet rationem ? Et tamen omnia hæc , aperta licet & velata , portamus super humeros , atque ita implemus , vt a magno pontifice Christo aut primitiæ ecclesiæ proceribus tradita. Ad hæc , vbi quæso scriptum est illud , quod a Christo dictum commemorat Apostolus : *Beatius est magis dare , quam accipere ?* Quis scripto redegit ea , quæ per dies a resurrectione quadraginta Dominus cum discipulis de regno Dei differuit ? atque alia id genus multa ; *Quæ si scribantur per singula , nec ipsum mundum , iuxta Ioannem , arbitramur posse capere eos , qui scribendi sunt , libros.* A quibus non longe sunt aliena symbolum illud apostolorum , & quod sine vnctione non fit confirmationis sacramentum , & insuper benedicto Missæ sacrificio aqua vino misceatur , aut fideles viuificæ Crucis signo frontem comuniant ; pluraque id genus , quæ velut ex receptione quadam , & quasi per manus , ab apostolis emanarunt. Hinc Paulus non eas tantum traditiones iubet a Theffalonicensibus obseruari , quas per epistolam , sed etiam quas per omnem sermonem didicissent. Neque prætermisisse putandus est cetera , quæ circa venerandum eucharistiæ sacramentum Corinthiis sese dispositurum , cum venisset , vltro sponderat. Quorum plurimalicet a Christo forte non sint instituta , id tamen ratum est , quod dictante Spiritu sancto apostoli tradiderunt , veluti quod Christus ipse tradidit , & in sui commemorationem

Dionysius
ecclesiasti-
cæ hierarc.
cap. 1.

Origenes
homilia 5.
super Num.

Cap. Eccle-
siasticarum.
ii. distinct.

Act. 20.

Act. 1.

Ioan. 21.

2. Theff. 2.

1. Cor. ii.

Cyprianus
in sermone
de ablutio-
ne pedum.